

Ki ez itt a Kern András mellett?

Nyáron férjhez ment,
ősszel levágatta a haját,
télen harmincszor volt Maszat Janka,
tavasszal újra futni kezd.

Nem szeret unatkozni,
rettentő türelmetlen a próbákon,
és időnként fura döntéseket hoz.

De már javul...
Kovács Patrícia második évadát
tölti a Vígszínházban.
Úgy érzi, elfogadták.

Ez persze nem jelenti azt,
hogy nem állítja magát
újra és újra feladatok elé.

fotó: Tólas Péter

Beszélgetés Kovács Patríciával

Mostanában mintha kevesebbet szerepelnél a sajtóban. Ez rosszul esik, vagy inkább örülsz?

A bulvár érdeklődése akkor élénkebb, ha filmben vagy tévében szerepelsz. Néha persze „jelentenek” rólam, hogy férjhez mentem, vagy épp hány kutyám van, de nem vagyok rendszeres szereplő, és ezt nem is bánom. A szakmai életemről ott úgysem tudnék mondani semmit.

Nemrég egy Kossuth-díjas színésznővel szamolgtattuk, hogy veled utoljára hat évvel ezelőtt, a Narancsban készült szakmai interjú...

Akkor szerencsés vagyok: velem másfél éve készültek hasonlóak, szintén a Narancsban és néhány netes oldalon. Akkor csináltuk a *Kovács Patrícia* című előadást Zsámbékon.

Akkor szerződtél a Vígszínházba.

Igen, Egerből.

Most, az igazgatóváltással vége annak az egri korszaknak. Beszéltél a volt igazgatóddal, Csizmadia Tiborral?

Persze. Megköszöntem neki mindent. A legjobb négy évem volt.

Akkoriban azt mondtad, azért jöttél el, mert unatkozni kezdted. Ezt most is így látod?

Nagyon jó dolgom volt. Viszonylag jól kerestem,

volt egy lakásom, isteni volt a csapat, főszerepeket játszottam. De elképzeltem magam a következő évadban, és pontosan láttam, hogy milyen leszek. Azt éreztem, el fogok lustulni, megromlik a munkamorálom, és attól kezdve már csak ismételném magam, amit nem bírok. Megjegyzem, a Pesti Színházban ma volt a *Túl a Maszat-hegyen* harmincadik előadása; másfél hónapja mutattuk be. És én folyamatosan keresem a határaitam: bizonyos dolgokat időnként másképp csinállok.

Tényleg teljesen mást csinálsz, vagy csak te érzed így?

Mondjuk, van egy jelenet, ahol eddig elájultam, ma viszont hisztériás rohamot kaptam. A dolog lényege ugyanaz. Jó, hogy olyan partnereim vannak, akik velem játszanak: ők is azt figyelik, hogy ott, abban a pillanatban mit hozunk ki egymásból. Főiskolás koromban nagyon rossz magaviseletű voltam ilyen szempontból, mert saját magamat szórakoztattam. Nehéz volt megtanulni, hogy ez nem működik úgy, ha egyszerűen csak azt adom, ami épp belőlem jön, hiszen mások is állnak a színpadon...

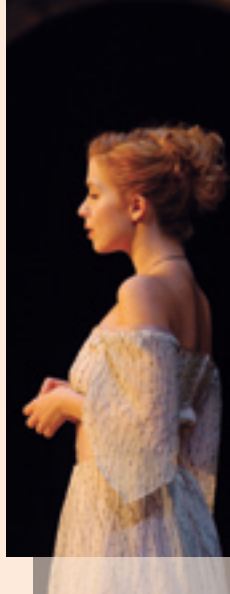
Amikor ezt észrevetted magadon Egerben, nem is próbáltad megbeszélni Csizmadiával, hanem rögtön fölálltál és eljöttél?

Érleltem magamban, és végül egy előadás után a büfében mondtam el neki, hogy innen el kell mennem, mert azt érzem, hogy én vagyok a flott, ügyes lány, akivel tulajdonképpen nem történik semmi.

De miért?

Minden olyan kipárnázott volt körülöttem. Nem volt kérdés, hogy ha a színpadon kinyújtom a kezem, akkor megfogja-e a partnerem, ha azt akarom. Az utolsó egri évemben ugrottam be egy szerepbe a Katona József Színházban, és élveztem az új embereket, helyzeteket, a versenyt. Arra gondoltam, hogy keresgélni akarok, szeretnék megküzdeni egy-egy szerepért és a közönségért. Amikor bekerültem a Vígbe, már leforgattam négy közönségfilmet, szerepeltem reklámban, ismerték az arcomat, és az első évben mégis úgy ült a néző, hogy „ki ez itt, a Kern András mellett?”. Idén már nem éreztem ezt, most már tudják, hogy bejött a Kovács Patrícia, ő is a „mi kis színésznőnk”. Ez a kóstolgatás jó játék volt, inspirált.

Az nem jutott eszedbe, hogy akárhol is játszol, ott is elkaphatják a kezedet három-négy év múlva? Bár, a Vígben nagyobb a társulat, nem ugyanazokkal lépsz fel...

Nem úgy van ám ez, hogy ez a hálátlan, cudar Kovács Patrícia négyévente mindenhol odébbáll, bármilyen jó neki. De belekényelmesedni sem szabad semmibe.

Sokat tépelődsz a döntéseid előtt?

Akkor nem nehéz döntést hoznom, ha valahol unatkozom. Ha szenvedélyt kelt bennem valami, akkor nincs velem gond. Ha azt látják, hogy ideges vagyok, sírok, megsértődöm, vagy kikérem magamnak, az jó jel. Kevés emberrel beszélem meg, ha döntéshelyzet előtt állok, és nem feltétlenül úgy cselekszem, ahogy elvárnák.

Itt a Vígben hogy érzed magad, így másfél év után?

Most már úgy gondolom, hogy befogadott a társulat és a közönség is. Idén két olyan feladatot is kaptam, ami sikeres lett: a *Mikve* és a *Maszat-hegy*. Jó játszani, és ettől jó érzés bejönni. Viszont soha nem voltam ennyire fáradt, és elkezdett hiányozni egy csomó minden: a tavasz, a lógás, kávézni, étterembe menni, találkozni a barátaimmal, a családommal, elmenni másokat megnézni... Régen Egerből is jöttem Pestre színházba, és ez most egyáltalán nem fér bele az időmbe. De elfogadom, hogy ha itt ekkora igény van a hétvégékre, a dupla, tripla előadásokra, akkor kutya kötelességem itt lenni. És ha nevetnek, sírnak, tapsolnak, akkor megnyugszom, mert volt értelme, hogy nem néztem meg az *Arturo Uit* az Örkényben. De azt azért hozzáteszem, hogy van a személyiségemnek egy olyan része, amit itt még nem tudtam megmutatni.

Az öcséd is színész, őt meg szoktad nézni?

Persze, és ő is engem. Ő egy kicsit jobban ráér. Teljesen szabad. Csak olyan helyen van, ahol jól

érzi magát. Az ő generációja egészen más világ, bennük már megvan az is, hogy nem kell görcsösen ragaszkodni a színházhoz. Tóth Orsi, akivel együtt játszom a *Mikvében*, amikor épp nem volt munkája, egy kávézóban volt pincérnő. Az ő filmjeivel szokott Cannes-ba menni Mundruczó Kornél... Az öcsémen is ezt látom, például amikor hívták vidékre, egy nagy szerepre, és azt mondta, ez a szerep őt nem érdekli ezzel a rendezővel. Próbáltam meggyőzni, de ő inkább éjszakákon át próbál rendezőszakosokkal az egyetemen, mert az érdekli.

Te ezt bírnád csinálni?

Nem. Szeretem biztonságban tudni magam. Inkább kompromisszumot kötök, bedumálom magamnak, hogy biztosan dolgom van az adott szereppel, és nem véletlen, hogy olyan helyre hívtak, amihez semmi kedvem, mert majd kiderül, hogy mi lesz belőle. Amikor szabadúszó voltam, többször is elvállaltam így munkákat, és mindig megtaláltam benne az örömet.

Ha a gyerekszínészi éveidet is beleszámoljuk, elég régóta vagy a pályán. Máshogy ugrasz neki egy szerepnek, mint mondjuk tíz évvel ezelőtt?

Van mit tanulnom ezzel kapcsolatban... Roszszul próbálok. Igazából az lenne a legjobb, ha egy próbafolyamat csak négy hétig tartana, mert én mindent azonnal akarok megoldani. Akkor szeretek próbálni, amikor összpróba van, amikor nincs bennem az az érzés, hogy váratom a kollégákat azzal, hogy épp megszüülök valamit a színpadon. Már egész jól alakultam Egerben, nem voltam ennyire türelmetlen, de itt a Vígben megint elúsztam. A *Maszat-hegyet* májusban kezdtük próbálni, nyáron itt-ott fellépünk a dalokkal, aztán megcsináltuk a *Mikvét*, majd újabb két hónapig próbáltuk a *Maszat-hegyet*. December 12-én volt a bemutató, hát én úgy november 25-e körül kezdtem el rendezni dolgozni. Megértem, hogy néhány rendező azt gondolja, nem csinállok semmit, és ellineskedem a próbákat. Pedig inkább csak szemérmes vagyok. A *Hegedűs a háztetőnnél* voltak is ebből problémák, mert próbafényben, a nézőtérén járkáló emberek előtt nem tudtam belülről sírni, amikor otthagytam az apámat a vasútállomáson. Aztán, amikor már kész lett a díszlet, a fény, a ruhák, és már senki nem kiabált föl a színpadra, akkor persze beindultak a dolgok. Örülök annak, amikor bizonyos ren-

dezők időről időre újra hívnak, mert ez azt jelenti, hogy jól dolgoztunk együtt. Sas Tamás, Béres Attila, Valló Péter... Ők már ismernek, tudják, hogy ebben nehéz eset vagyok.

A színházi dolgaidd mellett leginkább a Suhanj! Alapítványban tevékenykedsz, amit nyáron találtak ki a férjeddal, Gusztos Péterrel. Hogy áll most a projekt?

Úgy tűnik, beindul. Most épp tornatermi programokat indítunk a Brit Nagykövetség támogatásával, ahol spinning órákra tudnak járni a látássérültek, ezen kívül szervezzük a mozgáskorlátozottak jógaoktatását, és hamarosan itt a tavasz, újra elindulhatnak a futások is. Azt hiszem, Péter jól gondolta, amikor ebbe belevágott: nálunk is működőképes lehet egy olyan alapítvány, ami megosztja a mozgás örömét sérült, fogyatékkal élő társainkkal.

Érett erre Magyarország?

Még nem, de kellene, hogy az legyen. A Vígre például nagyon büszke vagyok, mert remekül bejutnak a kerekesszékes barátaim. A Suhanj!-nál félttem, hogy nem lesznek önkéntesek, akik például eljönnek futni egy látássérülttel. De nem az önkéntesből van hiány. Inkább a sérült emberek nem hiszik el magukról, hogy képesek rá, mert abban szocializálódtak, hogy ők problémás tagjai a társadalomnak.

Ilyenkor mit lehet tenni?

Meg kell mutatni nekik, hogy ez egy jó dolog. Van egy fiú, aki a maratoni futásokon kerekesszékesekkel sokkal előbb beér a célba, mint mi, mert nagyon erős a felsőteste. Van egy csodálatos lány, angol szakfordító. Két éve került tolószékbe, egy idegrendszeri betegség miatt. A motorozás volt a hobija. És összeszedte magát, elfogadta a segítséget, és azt is, hogy eddig ő motorozott, ő futott, most viszont úgy megy végig a Budapest Maratonon, hogy őt tolják. Miért gondoljuk, hogy Bécsben több kerekesszékes van? Nincs, csak ők ki mernek menni az utcára. Persze, a város is alkalmasabb a közlekedésükre.

Gondoltad, hogy ilyen élmények fognak érní?

Nem gondoltam, hogy ennyire el fogom szégyellni magam.

Pont te?

Igen. Mit teszek a testemmel? Kihasznlom azt, amit kaptam? A *Mikve* próbái alatt többször futva jöttem, vagy futva mentem haza. Persze, folszállhatnék a 7-es buszra is, mert fáradt vagyok. Döbbenetes, hogy mennyire elherdáljuk, amink van, mennyire elégedetlenek vagyunk, és milyen hülyeségeken tudunk fönnakadni. Nagyon jó, hogy itt a Suhanj!, erős embereket ismerhetek meg. Rájöttem, hogy saját magam iránt is sokkal több felelősséggel tartozom.

Rick Zsófi

szerep fotók: Gordon Eszter